

Розділ I

Панна Поллі

Того червневого ранку панна Поллі Гаррінгтон увійшла до кухні трохи швидше ніж звичайно. Панна Поллі не звикла поспішати — вона завжди пишалася своєю поважною поведінкою. Але того ранку вона гарячкувала — й гарячкувала посправжньому.

Ненсі, що саме мила посуд, аж вирячила очі з подиву. Вона працювала на кухні в панни Поллі лише якихось два місяці, але вже неабияк зналася на звичках господині.

— Ненсі!

— Що, мадам? — весело обізвалася Ненсі, витираючи молочник.

— Ненсі! — цього разу голос панни Поллі пролунав уже суворіше. — Мені хотілося б, щоб ти, коли я до тебе звертаюся, припинила роботу й слухала.

Ненсі ніяково почервоніла й хутко поставила молочник на стіл. Проте ганчірка, якою вона його терла, зачепилася за ручку — й молочник мало не полетів на підлогу.

— Так, мадам. Авжеж, мадам, — прожебоніла вона, підхопивши молочник. — Я просто хотіла швидше домити цей посуд... Ви ж самі звеліли мені не баритися!

Господиня спохмурніла.

— Годі, Ненсі. Не треба мені твоїх виправдань. Краще вислухай мене уважно.

— Так, мадам, — зітхнула Ненсі. «Ні, цій жінці ніхто не догодить!» — подумала вона. Досі Ненсі й гадки не мала йти до когось у найми, але її овдовіла мати несподівано захворіла, й це змусило дівчину заробляти на прожиток усій родині — в матері було ще троє дітей, менших за Ненсі. Тож Ненсі дуже зраділа, коли знайшла роботу в цій великій садибі на пагорбі.

Ненсі та її родина жили на фермі «Закуток» за шість миль звідси. Про панну Поллі Гаррінгтон вони знали хіба те, що то єдина власниця садиби Гаррінгтонів і одна з найбагатших жінок на все місто.

За два місяці Ненсі як слід познайомилась із панною Поллі — суворою, сердитою особою, що кривилася, коли падав на підлогу ніж або ляскали двері. Але навіть тоді, коли з ножами й дверима було все гаразд, ані тіні усмішки не з'являлося на її обличчі.

— Коли закінчиш звичайну роботу, Ненсі, — провадила панна Поллі, — прибереш кімнатку на горищі. Повиносиш звідти всі скрині й коробки, підметеш і помиеш підлогу, а тоді поставиш ліжко.

— Так, мадам... Тільки куди мені подіти всі ті коробки?

— Перенесеш до іншої частини горища... — трохи повагавшись, вела далі панна Поллі. — Слід, мабуть, розповісти тобі все, Ненсі. До мене приїздить моя небога, Поліанна Віттієр. Їй одинадцять років, і вона спатиме в тій кімнатці.

— Сюди приїде дівчинка, панно Гаррінгтон? Ой, як чудово! — вигукнула Ненсі, якій стільки радощів приносили менші сестрички.

— Чудово? Я не сказала б... — сухо озвалася панна Поллі. — Я, звичайно, робитиму для неї все, що можу. Гадаю, мені вистачить доброти, щоб не забути про свій обов'язок.

Ненсі знову почервоніла:

— Авжеж, мадам! Я лише подумала, що дитина в домі... трішки розважить вас...

— Дякую, — байдуже промовила господиня. — Але я не потребую жодних розваг.

— Ви ж самі схотіли, щоб ваша небога, донька вашої сестри, приїхала сюди! — наполягала Ненсі. Вона відчувала, що, крім неї, ніхто не привітає тут добрим словом цю маленьку незнайому сирітку.

Панна Поллі, закинувши голову, гордовито позирнула на наймичку.

— Оце вже справді, Ненсі. Я й сама не знаю: чому лише через те, що моя сестра здуру вийшла заміж і народила цю нікому не потрібну дитину, — адже у світі й без того повно людей... чому я повинна хотіти когось виховувати? Просто я не забуваю про свій обов'язок — ти вже це чула. Й підмети як слід по кутках, Ненсі! — закінчила панна Поллі, вже виходячи з кухні.

